

VI NIEDZIELA SŁOWA BOŻEGO

26 STYCZNIA 2025

POMOC LITURGICZNO-DUSZPASTERSKA POKŁADAM UFNOŚĆ W TWOIM SŁOWIE (Ps 119,74)

DYKASTERIA DO SPRAW EWANGELIZACJI
SEKCJA DO SPRAW PODSTAWOWYCH ZAGADNIENI
EWANGELIZACJI W ŚWIECIE

IUBILAEUM A. D. MMXXV
PEREGRINANTES
IN SPEM

SPIIS TREŚCI

- 3 WPROWADZENIE
abp Rino Fisichella
- 4 SŁOWO BOŻE: ŹRÓDŁO NADZEI
opat Mauro-Giuseppe Lepori OCist.
- 6 „POKŁADAM UFNOŚĆ W TWOIM SŁOWIE” (PS 119, 74) – LECTIO DIVINA
prof. Rosalba Manes
- 8 NIEDZIELA SŁOWA BOŻEGO PODCZAS JUBILEUSZU ROKU 2025
- 10 PROPOZYCJE DUSZPASTERSKIE
- 13 ADORACJA BIBLIJNA
- 17 SCHEMAT CELEBRACJI EUCHARYSTYCZNEJ

WPROWADZENIE

abp Rino Fisichella

Pro-prefekt Dykasterii ds. Ewangelizacji

Sekcja Podstawowych Zagadnień Ewangelizacji w Świecie

W celu owocnego przeżycia *VI Niedzieli Słowa Bożego*, która będzie obchodzona w całym Kościele 26 stycznia 2025 roku, papież Franciszek wybrał jako jej motto słowa Psalmisty: „Pokładam ufność w Twoim Słowie” (Ps 119, 74). Jest to wołanie nadziei: człowiek, w chwili udręki, ucisku, bezsensu, woła do Boga i pokłada w Nim całą swoją ufność.

Jest to głęboko ludzkie doświadczenie, jakie zwykle odnajdujemy w Psalterzu. Wszyscy pokładamy nadzieję, jednakże Jubileusz przypomni to, że jest wyjątkowa „Nadzieja”. Nie jest to abstrakcyjna idea czy naiwny optymizm, ale Osoba – żywa i obecna w życiu każdego z nas: Chrystus ukrzyżowany i zmartwychwstały, jedyny, który nas nigdy nie opuszcza. Teologia Pawłowa jest w tej kwestii niezwykle jasna: „Chrystus Jezus, nasza nadzieja” (1 Tm 1, 1).

Jest to pewnik postawiony na naszej drodze. Musimy na niej wzrastać, nigdy nie odwracając wzroku od Bożej wierności: „Trzymajmy się niewzruszenie nadziei, którą wyznajemy, bo godny jest zaufania Ten, który dał obietnicę” (Hbr 10, 23). Fakt, że Bóg jest wierny swoim obietnicom wybrzmiewa jak refren w Starym i Nowym Testamencie i z tego powodu możemy być pełni radości i ufności. Będąc pewnymi spełnienia obietnicy, nadzieja chrześcijańska „zawieść nie może”, ponieważ jest nam dana przez rzeczywistą obecność Ducha Świętego (por. Rz 5, 5). Dlatego możemy pokładać nadzieję w Jego Słowie. Dobrze zrozumiał to apostoł Piotr, gdy powiedział: „Na Twoje słowo zarzucę sieci” (Łk, 5, 5), co oznacza: „ufam Tobie”. Nadzieja płynąca z tego Słowa wynika z poczucia bezpieczeństwa wiary i powierza nas Bożej miłości, która nigdy nie zaprzecza sobie ani złożonej obietnicy.

Jubileusz, który co 25 lat puka do naszych drzwi i prowokuje nas do poważnej życiowej refleksji, daje nam możliwość utkwienia wzroku na nadziei, jaką niesie ze sobą ewangeliczny realizm. *Niedziela Słowa Bożego* po raz kolejny pozwala chrześcijanom wzmocnić wytrwałe zaproszenie Jezusa do słuchania i zachowywania Jego Słowa, aby ofiarować światu świadectwo nadziei, które pozwala wyjść poza trudności obecnych czasów. Słowo Boże nie jest zamknięte w książce, ale pozostaje żywe i staje się konkretnym oraz namacalnym znakiem. Rzeczywiście prowokuje ono każdą wspólnotę nie tylko do głoszenia wiary, ale przede wszystkim do przekazywania jej z przekonaniem, że przynosi nadzieję tym, którzy jej słuchają i przyjmują ją prostym sercem.

Każda lokalna wspólnota będzie mogła znaleźć najbardziej odpowiednie i skuteczne sposoby, aby w pełni przeżyć tę *niedzielę*, „aby w Ludzie Bożym wzrosła religijna i bliska znajomość Pisma Świętego” (*Aperuit illis*, 15). Niniejsza broszurka ma służyć jako pomoc dla wspólnot parafialnych i osób zgromadzonych na celebracji niedzielnej Eucharystii, aby ta *niedziela* mogła być przeżywana jako integralna część Jubileuszu 2025, którego hasło to *Pielgrzymi nadziei*.

SŁOWO BOŻE: ŹRÓDŁO NADZIEI

Opat Mauro-Giuseppe Lepori OCist.

Opat Generalny Zakonu Cystersów

Być może człowiekiem, który najlepiej zrozumiał związek między słowem Bożym a nadzieją, był poganin, rzymski setnik, który po błaganiu Jezusa o uzdrowienie jego chorego sługi, w obliczu natychmiastowej gotowości Pana, aby to uczynić, uznał się za niegodnego pójścia do jego domu i powiedział Mu: „Powiedz tylko słowo, a mój sługa odzyska zdrowie!” (Mt 8, 8). Jedno słowo Chrystusa wystarczyło, by ten człowiek miał nadzieję na zbawienie, którego dokonał Pan.

Wiara pozwoliła setnikowi zrozumieć, że tym, co daje nadzieję w słowie Bożym jest to, że jest ono rzeczywiście słowem Boga, to znaczy słowem, które Stworzyciel wszystkich rzeczy, kieruje osobiście do nas, aby zaspokoić naszą potrzebę zbawienia i życia wiecznego. Piotr zrozumiał to również w czasie, który mógł być momentem rozpacz, ponieważ wszyscy

niebezpieczeństwie osunięcia się w rozpacz, śmierć, nicość? Co pozwala osobie, która słyszy to słowo rozpoznać, że Temu, który je wypowiada, można się oddać z całkowitym zaufaniem?

Jest to możliwe, jeśli słowo Pana dociera do serca nie jako obietnica czegoś, ale jako obietnica dana przez Kogoś. Kogoś kto kocha nasze życie wszechmocną miłością, kto może uczynić wszystko dla tych, którzy Go miłują i powierzają się Jemu.

Wielu porzuciło Jezusa po Jego nauce na temat chleba życia w synagodze w Kafarnaum, mówiąc: „Trudna jest ta mowa. Któż jej może słuchać?” (J 6, 60). W jaki sposób słowo Jezusa było dla nich powodem do odejścia, skoro dla Piotra i innych uczniów był to jedyny powód, aby pozostać przy Nim?

Słowo Pana dociera do serca nie jako obietnica czegoś, ale jako obietnica dana przez Kogoś.

opuścili Pana i pozostało przy Nim tylko kilku nieśmiałych i niepewnych uczniów: „Panie, do kogóż pójdziemy? Ty masz słowa życia wiecznego” (J 6, 68). Słowa Jezusa pozostały dla Piotra i jego towarzyszy ostatnią nicią nadziei tkającą pełnię życia, którą mogli osiągnąć w Bogu.

Dlaczego jednak i w jaki sposób nadzieja Piotra, podobnie jak setnika, mogła przyłgnąć do słowa Chrystusa? Co daje słowu Pana tę moc, tę stabilność, dzięki której możemy oddać się Mu z całym ciężarem naszego życia w

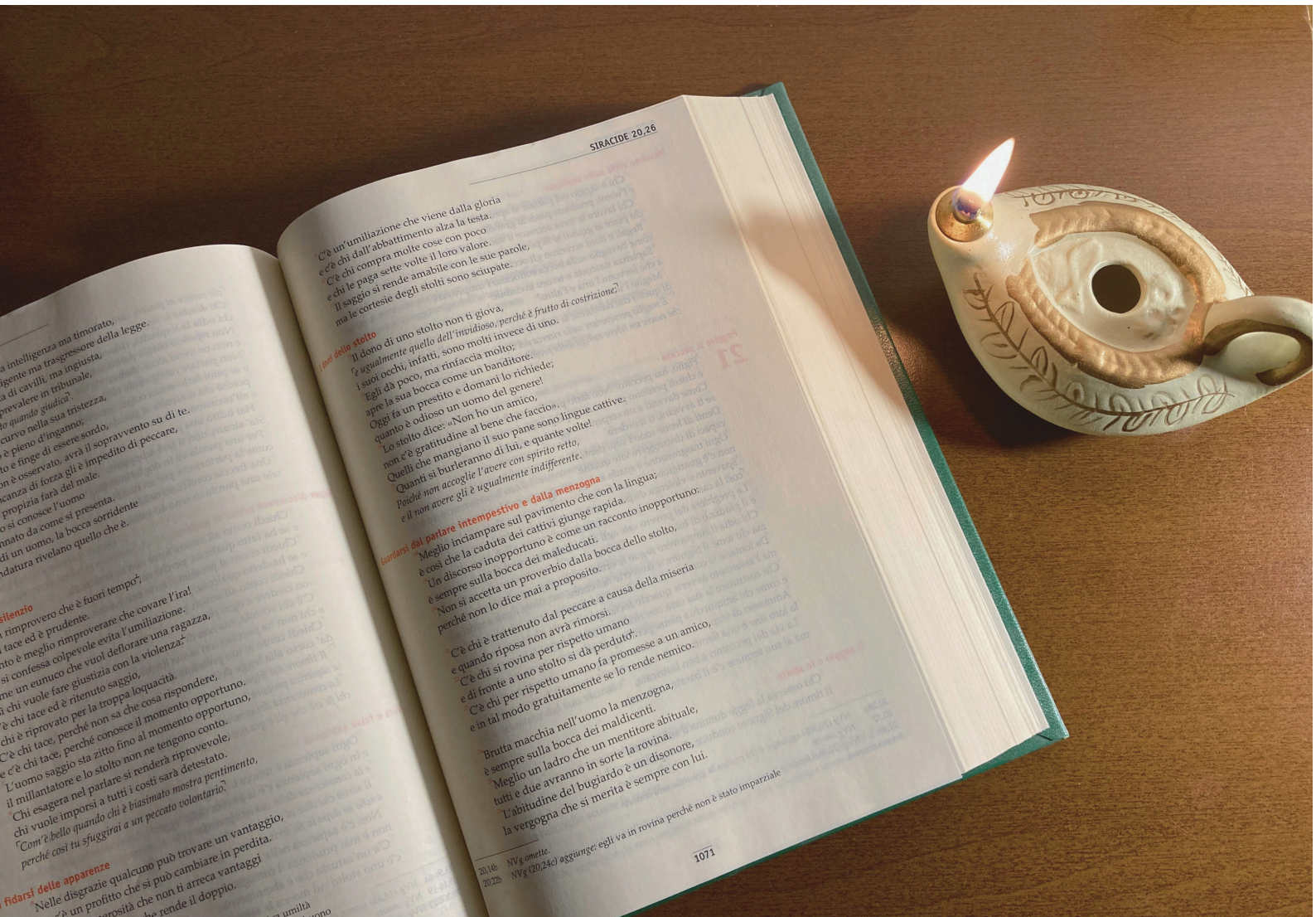
Faktem jest to, że ci pierwsi słuchali Jego słowa oddzielając je od jego źródła, jakim jest sam Chrystus. Piotr i uczniowie natomiast nie mogli oddzielić żadnego ze słów Jezusa od Jego obecności, to znaczy od relacji z Nim, od Jego przyjaźni.

Słowo Boże może być źródłem nadziei, jeśli dla nas Bóg pozostaje źródłem samego słowa. Tylko wtedy, gdy słyszymy głos obecnego pośród nas Słowa, które patrzy na nas z miłością, może ono karmić nas niezachwianą nadzieją, ponieważ opiera się ona na obecności,

która nigdy nie zawodzi. „A oto Ja jestem z wami przez wszystkie dni, aż do skończenia świata!” (Mt 28, 20). Ostatnie słowo Jezusa, Jego ostatnia obietnica przed wstąpieniem do nieba, jest obietnicą Jego samego dla naszego życia, nie tylko na końcu czasów, ale każdego dnia, w każdej chwili życia.

Ta nieusuwalna korelacja słowa Bożego z Jego obecnością, tak radykalna odkąd „Słowo stało się ciałem i zamieszkało wśród nas” (J 1, 14), aż do śmierci krzyżowej za nas, jest sumienną obietnicą całego Starego Testamentu. Człowiek ma w sobie głęboką, ontologiczną świadomość, że jeśli Bóg do niego nie przemawia, jeśli Bóg nie stwarza go w każdej chwili swoim słowem, wówczas śmierć i upadek życia są dla niego nieuniknione, ponieważ Bóg stwarza wypowiadając wszystko w Słowie przez które wszystko istnieje (por. J 1, 3).

Można żyć bez słuchania Słowa, ale w ten sposób doświadcza się tak jak wielu dzisiaj współczesnych, życia niespójnego, życia rozproszonego, które wymyka się z naszych rąk niezdolnych je utrzymać. Zamiast tego możemy otrzymać łaskę życia poprzez słuchanie, życia pełnego napięcia, aby słuchać Pana, który nieustannie stoi u drzwi naszej wolności, pukając i prosząc o wejście do naszego serca. Jest nam dane żyć słuchając Jego głosu, który wzywa nas do komunii z Nim (por. Ap 3, 20), do nieskończonej przyjaźni, pozwalając w ten sposób Duchowi zrodzić w nas i pośród nas nowe życie, przepelnione nadzieją, nie w czymkolwiek, ale w Bogu, który spełnia obietnicę swojej obecności w tej samej chwili w której Jego słowo ją wyraża.

«POKLADAM UFNOŚĆ W TWOIM SŁOWIE» (PS 119,74) - LECTIO DIVINA

Prof. Rosalba Manes

Profesor teologii biblijnej na Papieskim Uniwersytecie Gregoriańskim w Rzymie

NADZIEJA W SŁOWIE, KTÓRE NIE ZAWODZI (PS 119, 74)

Psalm 119 (zgodnie z tradycją hebrajską) lub 118 (zgodnie z tradycją grecko-łacińską) jest wyjątkowy: to *alfabetyczny akrostych* 176 wersetów, skonstruowany zgodnie z alfabetem hebrajskim, składającym się z 22 liter. Każdy werset odpowiada literze tego alfabetu, a pierwsze słowo 8 wersetów zaczyna się od tej litery.

Głównym tematem tego Psalmu jest *Tora* Pana, rozumiana jako „nauczanie”, „polecenie”, „obietnica”, jako „drogowskazy” dla udanego i spełnionego życia. *Tora* jest objawieniem, jest Słowem Bożym, które puka do ludzkiego serca i pragnie odpowiedzi, prowokuje do słuchania, które staje się ufnym i twórczym posłuszeństwem, dynamiczną i hojną miłością. Ps 119 celebryje zatem żywotność, piękno, pocieszającą moc i zbawczą siłę Słowa Bożego, które jest sekretem szczęśliwej egzystencji i bramą do autentycznej błogości.

Psalmista uważa Słowo Boże za „radość serca” (w. 111) i swoje „dziedzictwo” (wersety 57 i 111). Dlatego pokłada ufność w tym Słowie (w. 74). To Słowo, które jest prawdą i nakazem, reprezentuje również obietnicę wiecznej obecności u naszego boku boskiego Wiecznego Ja. Dlatego Słowu Pana się wierzy (w. 42), kocha się je (w. 97) i pokłada się w nim nadzieję (w. 74), która „nie zawodzi” (Rz 5, 5), ponieważ każde słowo Pana ma się wypełnić z pewnością. Dlatego rok jubileuszowy może być sprzyjającym czasem, aby na nowo odkryć terapeutyczną i wyzwalającą moc Psalmów i Psalterza w celebracji Liturgii Godzin.

W ROZMOWIE Z BOGIEM

Psalmy są świadectwem ludzkiego pragnienia mówienia poprzez wsłuchiwanie się w *Ciebie*, który jesteś dostępny, aby zbierać łzy, rozczarowania, egzystencjalne wykołajenia. Zbiór Psalmów (*Sefer tehillim* dla naszych żydowskich braci i *Psalterz* dla nas chrześcijan) świadczy o pragnieniu wieczności, które mieszka w ludzkim sercu i które popycha je do opowiadania i powierzania Bogu wszystkiego, czego człowiek doświadcza. Człowiek zwraca się do Boga nie dlatego, że zmusza go do tego obowiązek, ale dlatego, że dobrowolnie i mocno Go pragnie. Tęsknota ta wynika z jego wolności i gotowości do relacji z Bogiem, z jego wewnętrznego pragnienia, by dać się Bogu odnaleźć.

Psalmy, zaliczane do ksiąg mądrościowych Starego Testamentu, dokumentują szczególne zaufanie między człowiekiem a Bogiem, który „ma uszy i słyszy, ma usta i mówi”, w przeciwieństwie do bożków narodów (por. Ps 115, 5-6; 135, 16-17). Bohaterem tego zbioru jest *modlitwa*, doświadczenie głębokiej zażyłości z Bogiem. Zbiór Psalmów świadczy o tym, jak ludzka mowa, przemieniona przez kontakt z uchem Boga, który ją przyjmuje, stała się *prawdziwym słowem Bożym*.

RÓŻNE MOŻLIWOŚCI ROZMOWY Z BOGIEM

Istoty ludzkie zwracają się do Boga w każdej sytuacji życiowej, aby:

1. wezwać Go i zarzucić Mu, że nie jest obecny w ich życiu tak, jak by tego oczekiwali;
2. sprawić, by miał udział w ich odkryciach, sukcesach i wszystkim, co im się przydarza, niezależnie od tego, czy jest to szczęśliwe wydarzenie, czy bolesne doświadczenie;

3. prosić go o pomoc, doświadczając, że nikt inny nie może przyjść im z pomocą;
4. wyrażać wdzięczność za piękno, które widzą w stworzeniu;
5. kontemplować bezinteresowną i przenikliwą interwencję Boga w ich osobistych historiach i Jego zdolność do obracania wszystkiego w dobro, nawet zła.

PSALMY, CZYLI HISTORIA IZRAELA W POEZJI I MODLITWIE

W Psalmach spotykamy hymny pochwalne i dziękczynne; lamentacje lub błagania, które wynikają z sytuacji cierpienia jednostki modlącej się lub całej społeczności Izraela; medytacje nad historią zbawienia; refleksje nad darem Słowa i jakością ludzkiego działania; prośby o przebaczenie, wyzwolenie, uzdrowienie; wezwania o pomoc lub zemstę na wrogach. Opierając się na zbiorowej wyobraźni i symbolach, które charakteryzują poezję wszystkich czasów, można stwierdzić, że *Psalmy są wyrazem religijnej duszy Izraela przełożonej na poezję i modlitwę*; były modlitwą Jezusa i są modlitwą uczniów wszystkich czasów; są podstawą *liturgii godzin* w Kościele katolickim; inspirują antyfony i wiele pieśni liturgicznych. Lirycznie odczytują wszystkie etapy historii przymierza: obietnicę, exodus, dar prawa, wejście do ziemi obiecanej, liturgię w świątyni jerozolimskiej, obchody wielkich świąt i pielgrzymek, intronizację królów, upokorzenie wygnania i radość powrotu. Istnieje również wiele psalmów skomponowanych w celu uczczenia postaci króla Dawidowego, które następnie stały się dla ludu Izraela świętowaniem nadziei w obiecany i oczekiwany Mesjaszu.

WPLYWOWA KSIĘGA O MUZYCZNYM POCHODZENIU

Psalmy liczą sobie sto pięćdziesiąt pozycji i w tradycji religijnej Izraela uznawane są za modlitwy par excellence, na co wskazuje termin *tehillim* („modlitwy”) w Biblii hebrajskiej. Starożytna grecka wersja Septuaginty (LXX) nazywa te kompozycje *psalmoi* i *psalterion*, od których pochodzi polski termin „psalmy”. Słowo „psalm” jest najprawdopodobniej związane z instrumentem strunowym używanym do prowadzenia modlitw zgromadzenia za pomocą muzyki. Oryginalne

Prawdą celebrowaną w Psalmach jest pewność Bożej wierności.

melodie używane w liturgii świątynnej w Jerozolimie zostały jednak utracone.

TY JESTEŚ ZE MNĄ!

Prawdą celebrowaną w Psalmach jest *pewność Bożej wierności*. W Ps 33, 4 „wierność” jest nazwą Bożego działania. Ta wierność jest związana z faktem, że Boża miłość zawsze „czai się” w życiu człowieka. Bóg jest miłującą obecnością, która pozostaje taka nawet wtedy, gdy człowiek postrzega Go jako odległego. Widać to wyraźnie w Ps 23 – *psalmie pasterskim*: nawet jeśli człowiek przechodzi przez dolinę cienia śmierci, czuje, że w jego sercu pojawia się wyznanie wiary: „zła się nie ulęknę, bo Ty jesteś ze mną” (Ps 23, 4).

ATMOSFERA ZAUFANIA

Wiele psalmów jest przenikniętych zaufaniem, jako istotnym wyrazem doświadczenia religijnego i dynamicznych relacji międzyludzkich, i są one nazywane *psalmami zaufania*, ponieważ zawierają czasowniki takie jak „schronić się”, „ufać”, „oczekiwać”, „mieć nadzieję”. Zaufanie jednak jest „atmosferą” wszystkich psalmów, ponieważ podstawą tych kompozycji jest przekonanie, że zaufanie Bogu sprawia, iż każda inna pewność i wsparcie błędne. Modlący się, który doświadczył rozczarowania drogami samozbawienia i polegania na ludzkich myślach, „wznosząc oczy ku góróm” (por. Ps 121, 1), odkrył kotwicę zaufania. Zaufanie to nie należy tylko do jednostki, ale jest również wyrażane jest przez grupę, jak w Ps 22, 27, gdzie mówi się o „ubogich lub maluczkich Pana” (*’ănāwîm*), nurcie zrodzonym w V wieku przed Chrystusem wokół ideału wierności Panu i Jego *Torze* (Prawu), który zamiast konfliktu z klasami wyższymi wołał ufać Panu. Warto, abyśmy również byli gotowi powiedzieć z wiarą, nadzieją i miłością: „Bojący się Ciebie widzą mnie i cieszą się, bo pokładam ufność w Twoim słowie” (Ps 119, 74).

JUBILEUSZ ŚWIATA MEDIÓW, DZIENNIKARSTWA I KOMUNIKACJI

24-26 stycznia 2025

Piątek 24 stycznia

h 17:30-19:00 Powitanie i Liturgia Pokutna

h 19:00 Msza Święta w Bazylice Św. Jana na Lateranie

Sobota 25 stycznia

h 8:00-9:30 Pielgrzymka do Drzwi Świętych Bazyliki Św. Piotra

h 9:00-10:00 Powitanie w Atrium Auli Pawła VI

h 10:00 "W dialogu z Marią Ressa i Colum McCannem".
Modera Mario Calabresi (Aula Pawła VI)
Maestro Uto Ughi – występ włoskiego skrzypka

h 12:30 Spotkanie z Ojcem Świętym w Auli Pawła VI

h 15:00-16:30 Dialog z miastem: spotkanie o charakterze kulturalnym i duchowym

Niedziela 26 stycznia

h 10:00 Msza Święta „Niedzieli Słowa Bożego” pod przewodnictwem Ojca Świętego w Bazylice Św. Piotra wraz z ustanowieniem nowych lektorów

Termin Zapisów
24 listopada 2024

ZAREJESTRUJ
SIĘ NA
WYDARZENIE

www.iubilaeum2025.va

@iubilaeum25

DICASTERIUM PRO EVANGELIZATIONE
SECTIO DE QUAESTIONIBUS FUNDAMENTALIBUS
EVANGELIZATIONIS IN MUNDO

ODPUST JUBILEUSZOWY

Jubileusz jest sprzyjającym czasem do otrzymania łaski odpustu, „pełni Bożego przebaczenia, które nie zna granic” (bulla *Spes non confundit*, 23).

Warunki, aby otrzymać dar odpustu zupełnego:

- Oczyszczenie w sakramencie pokuty,
- Komunia Święta,
- Modlitwy zgodnie z intencjami Ojca Świętego

Ponadto

- pielgrzymka do świętego miejsca: do co najmniej jednej z czterech głównych bazylik papieskich lub do dowolnego kościoła jubileuszowego
lub
- podjąć jakieś dzieło miłosierdzia lub pokuty

Możemy być solidarni z tymi, którzy odeszli przed nami, ofiarując w modlitwie wstawienniczej tę łaskę duszom czyśćcowym.

* Prosimy o zapoznanie się z normami zawartymi w dokumencie „O uzyskaniu odpustu podczas zwyczajnego Jubileuszu roku 2025 ogłoszonego przez Jego Świętobliwość Papieża Franciszka”, wydanym przez Penitencjarię Apostolską.

PROPOZYCJE DUSZPASTERSKIE

PRZYGOTOWANIE NIEDZIELI SŁOWA BOŻEGO

W celu aktywnego przeżycia *Niedzieli Słowa Bożego* ważne jest, aby przygotowania obejmowały poziom duchowy (modlitwa osobista i wspólnotowa) oraz poziom materii (odpowiedni program). By ułatwić spotkanie z Bogiem w Jego Słowie, konieczne jest przygotowanie duchowe, polegające na modlitwie z prośbą o otwarcie serc tych, którym Słowo Boże będzie głoszone. Dlatego też przygotowania do tej inicjatywy wymagają modlitwy indywidualnej i wspólnotowej. Proponujemy:

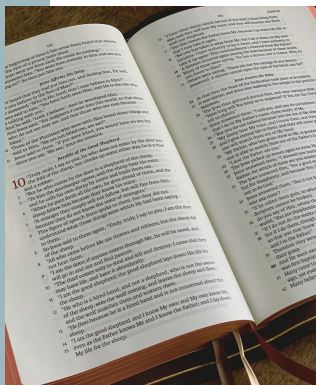
- Na tydzień przed *Niedzielą Słowa Bożego* dołącz do modlitwy wiernych intencję poświęconą temu celowi.
- Zorganizuj adorację Najświętszego Sakramentu w związku z celebracją *Niedzieli Słowa Bożego*.
- Przygotuj katechezę biblijną.

PRZEŻYCIE NIEDZIELI SŁOWA BOŻEGO

Niedzielną Mszę Świętą celebrowaj w sposób uroczysty, zgodnie z prośbą Papieża Franciszka. W istocie uprzywilejowanym miejscu spotkania wspólnoty chrześcijańskiej ze Słowem Bożym jest celebracja eucharystyczna. List Apostolski *Aperuit illis*, 3, przedstawia kilka sugestii:

- Jest ważne, aby w celebracji Eucharystii można było intronizować Świętą Księgę tak, aby dla zgromadzenia jasnym stał się charakter normatywny, jaki posiada Słowo Boże.
- W *Niedzielę Słowa Bożego* w sposób szczególny należy uwydatnić głoszenie słowa oraz przystosować homilie tak, by podkreślić cześć, jaką się oddaje Słowu Pana.
- Biskupi będą mogli w tę *Niedzielę* udzielać posługi Katechisty lub Lektoratu, aby podkreślić powagę głoszenia Słowa Bożego w Liturgii.
- Proboszczowie będą mogli znaleźć odpowiednią formę ku temu, aby wręczyć Biblię lub jedną z jej ksiąg całemu zgromadzeniu, w celu ukazania znaczenia codziennej lektury oraz modlitwy Pismem Świętym, ze szczególnym odniesieniem do jej formy zwanej *lectio divina*.
- W modlitwach wiernych należy zwrócić szczególną uwagę na jedność chrześcijan, gdyż obchodzenie *Niedzieli Słowa Bożego* wyraża wartość ekumeniczną.

PRZEZ CAŁY ROK

Warto pamiętać, że realizacja programu tej *niedzieli* nie jest celem samym w sobie. Należy raczej zachęcać do ciągłego osobistego lub wspólnotowego spotkania ze Słowem Bożym. Wiemy dobrze, że słuchanie, dzielenie się, życie i głoszenie Słowa Bożego nie jest zadaniem na jeden dzień, ale na całe nasze życie. Pomocne mogą być w tym różne inicjatywy biblijne w ciągu roku, dające możliwość ciągłej formacji wiernych.

Formacja lektorów

Niezbędne jest, aby wspólnoty kościelne zaangażowały się w formację wiernych, którzy pełnią rolę lektorów w celebracjach liturgicznych, aby byli oni prawdziwymi zwiastunami Słowa po odpowiednim przygotowaniu, podobnie jak to jest w przypadku akolitów lub nadzwyczajnych szafarzy Komunii.

Pismo Święte „w kieszeni”

Oto, co sugeruje papież Franciszek: «Miejcie w zwyczaju nosić zawsze małą Ewangelię w kieszeni, w torbie, aby móc ją czytać w ciągu dnia». Istnieje kilka wydań Nowego Testamentu czy Ewangelii, w poręcznych wydaniach, w wersjach kieszonkowych, które z łatwością zmieszczą się w naszej torebce czy plecaku i które możemy zawsze mieć przy sobie.

Pismo Święte w telefonie komórkowym

Możesz posiadać Biblię w swoim telefonie, aby w każdej chwili mieć do niej dostęp. Istnieje wiele aplikacji i stron internetowych w różnych językach, nie tylko z Biblią, ale także z czytaniem liturgicznymi na każdy dzień; strony na których możesz czytać lub słuchać Słowa Bożego; strony z komentarzami i rozważaniami na ten temat. Możesz także włączyć w telefonie powiadomienia, aby znaleźć w ciągu dnia chwilę na spotkanie ze Słowem Bożym, aby towarzyszyło Ci ono gdziekolwiek się udasz.

Krąg biblijny

We wspólnocie można zorganizować grupę, która co tydzień lub co miesiąc organizowałaby formacyjne chwile dogłębnego studiowania Pisma Świętego oraz wspólnotowe momenty *Lectio Divina*. Spotkania powinny być dostosowane do charakterystyki grupy (wiek, dojrzałość duchowa itp.).

Różaniec

Innym sposobem modlitwy Pismem Świętym jest różaniec. Jest to modlitwa ewangeliczna o wyraźnej orientacji chrystologicznej, określona przez św. Jana Pawła II jako „streszczenie Ewangelii”. Różaniec ma bowiem charakter zasadniczo kontemplacyjny, gdyż pozwala wejść w medytację nad tajemnicami życia Jezusa w towarzystwie Matki Bożej. Aby medytacja miała podłoże biblijne i większą głębię, przydatne jest, aby po wypowiedzeniu tajemnicy różańcowej odczytać odpowiedni fragment biblijny. Stosowne jest, aby po zapowiedzeniu tajemnicy i proklamacji Słowa przez odpowiedni czas zatrzymać się i skupić na rozważanej tajemnicy, zanim rozpocznie się modlitwę ustną (por. List Apostolski *Rosarium Virginis Mariae*, 30-31).

... have committed with us
... have done wickedly
... have stood not thy
... rebellious at the mul-
... he Red Sea
... he saved them
... he made his mighty
... he Red Sea also.

7 He is Jehovah
His judgments
8 He hath
nath remem-
bered
4 Or, gathered
5 Or, M

... have committed with us
... have done wickedly
... have stood not thy
... rebellious at the mul-
... he Red Sea
... he saved them
... he made his mighty
... he Red Sea also.

23 He shall
24 Yes
25 But
20 Therefore

... make them fall
... Or, strike

BOOK V
Whom he hath redeemed from
the hand of the adversary,
3 And gathered out of the lands,
From the east and from the west,
From the north and from the
south.
1 Heb. From the sea

ADORACJA BIBLIJNA

Wystawienie Najświętszego Sakramentu

Tekst ten jest propozycją, którą należy dostosować, w zależności od lokalnych tradycji.

Kiedy wierni się zgromadzą i rozpocznie się pieśń, celebrans podchodzi do Tabernakulum. Przenosi Najświętszy Sakrament i umieszcza w monstrancji. Celebrans na kolanach okadza Najświętszy Sakrament.

K./ Panie, kontemplujemy Twoją rzeczywistą obecność w Najświętszym Sakramencie i dziękujemy Ci, że powołałeś nas, abyśmy trwali przed Tobą. Gromadzimy się ufając Tobie i Twojemu Słowu. Otwórz nasze umysły i serca na przyjęcie łask, które przygotowałeś dla nas w tym czasie. Dotknij nas Twoją nieskończoną miłością. Natchnij nasz rozum i wolę na przyjęcie Twojego Słowa oraz głoszenie Go naszym życiem.

K./ Niechaj będzie pochwalony Przenajświętszy Sakrament.

W./ Teraz i zawsze, i na wieki wieków. Amen.

«A Słowo stało się ciałem i zamieszkało wśród nas. I oglądaliśmy Jego chwałę, chwałę, jaką Jednorodzony otrzymuje od Ojca, pełen łaski i prawdy». (J 1,14)

Ojciec nasz, Zdrowaś Maryjo, Chwała Ojcu...

K./ Niechaj będzie pochwalony Przenajświętszy Sakrament.

W./ Teraz i zawsze, i na wieki wieków. Amen.

«I mówili nawzajem do siebie: "Czy serce nie pałało w nas, kiedy rozmawiał z nami w drodze i Pisma nam wyjaśniał?"» (Łk 24, 32)

Ojciec nasz, Zdrowaś Maryjo, Chwała Ojcu...

K./ Niechaj będzie pochwalony Przenajświętszy Sakrament.

W./ Teraz i zawsze, i na wieki wieków. Amen.

«Idźcie więc i nauczajcie wszystkie narody, udzielając im chrztu w imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego. Uczcie je zachowywać wszystko, co wam przykazałem. A oto Ja jestem z wami przez wszystkie dni, aż do skończenia świata». (Mt 28,19-20)

Ojciec nasz, Zdrowaś Maryjo, Chwała Ojcu...

K./ Słuchajmy i przyjmijmy Słowo Boże, które jest zawsze żywe i skuteczne. Niech rozbrzmiewa w naszym wnętrzu i oświeca nasze życie.

Ewangelia

Alleluja, alleluja.

«Pójdźcie za Mną, a uczynię was rybakami ludzi».

Alleluja.

Słowa Ewangelii według świętego Łukasza (Łk 5,1-11)

Pewnego razu – gdy tłum cisnął się do Jezusa, aby słuchać słowa Bożego, a On stał nad jeziorem Genezaret – zobaczył dwie łodzie stojące przy brzegu; rybacy zaś wyszli z nich i płukali sieci. Wszedłszy do jednej łodzi, która należała do Szymona, poprosił go, żeby nieco odbił od brzegu. Potem usiadł i z łodzi nauczał tłumy.

Gdy przestał mówić, rzekł do Szymona: «Wy płyn na głębię i zarzućcie sieci na połów!» A Szymon odpowiedział: «Mistrzu, całą noc pracowaliśmy i nic nie ułowiliśmy. Lecz na Twoje słowo zarzucę sieci». Skoro to uczynili, zagarnęli tak wielkie mnóstwo ryb, że sieci ich zaczynały się rwać. Skinęli więc na współtowarzyszy w drugiej łodzi, żeby im przyszli z pomocą. Ci podpłynęli; i napełnili obie łodzie, tak że się prawie zanurzały.

Widząc to, Szymon Piotr przypadł Jezusowi do kolan i rzekł: «Wyjdź ode mnie, Panie, bo jestem człowiekiem grzesznym». I jego bowiem, i wszystkich jego towarzyszy w zdumienie wprowadził połów ryb, jakiego dokonali; jak również Jakuba i Jana, synów Zebedeusza, którzy byli współnikami Szymona.

A Jezus rzekł do Szymona: «Nie bój się, odtąd ludzi będziesz łowił». I wciągnąwszy łodzie na ląd, zostawili wszystko i poszli za Nim. Oto słowo Pańskie.

Medytacja:

K./ W ramach *Niedzieli Słowa Bożego* celebруемy ten moment adoracji, który w tym roku inspirowany jest tekstem: „Pokładam ufność w Twoim Słowie” (Ps 119, 74). Przed Jezusem w Eucharystii rozważamy:

1. Jan rozpoczyna swoją Ewangelię od stwierdzenia, że „Słowo stało się ciałem” (1, 14). W Jezusie niewidzialny Bóg dał się zobaczyć i usłyszeć. Ile słów i czynów Jezusa mogli usłyszeć i zobaczyć apostołowie! Wiele z nich zostało odnotowanych w Ewangeliach, w których możemy kontemplować Jezusa poprzez Jego Słowo. Jezus nadal do nas przemawia i nadal działa w naszym życiu.

(chwila ciszy pomiędzy każdym punktem)

2. Bóg chce wejść z nami w osobistą, intymną relację. Jezus dotknął serc tak wielu z tych, którzy spotkali Go w Ewangelii. Zrozumieli oni, że relacja przyjaźni z Jezusem oznacza zaufanie Jego słowu; uznanie, że tylko On ma słowa życia wiecznego (por. J 6, 68), nawet jeśli nie zawsze łatwo jest zrozumieć Jego sposób działania, ani Jego uczniom, ani nam dzisiaj. Widzimy to na przykładzie Piotra, gdy mówi do Jezusa: „całą noc pracowaliśmy i nic nie ułowiliśmy”. Jednak było w Nim coś, co zachęcało do zaufania, inspirowało ufność i rodziło nadzieję w Jego Słowo: „na Twoje słowo zarzucę sieci”. W zażyłości z Nim „Piotr i inni apostołowie tylko w Nim znaleźli odpowiedź na pragnienie życia, pragnienie radości, pragnienie miłości, które ich ożywia; tylko dzięki Niemu doświadczyli pełni życia, którego szukali” (papież Franciszek, Anioł Pański, 25 sierpnia 2024 roku).

3. Nam również nie jest łatwo podążać za Jezusem w zaufaniu i oddaniu się Jego słowu. Czasem doświadczamy Jego milczenia, trudów życia, cierpień, które rodzą w nas lęk i nieufność wobec Boga. Jeśli jednak pozostajemy blisko Niego, jeśli oddajemy się w Jego ręce i powtarzamy „Jezu, ufam Tobie”, doświadczamy piękna posiadania Go jako Przyjaciela i uświadamiamy sobie, że On nas nie zwodzi. Nadzieja w Bogu nigdy zawieść nie może (por. Rz 5, 5).

4. „Potrzebujemy Jezusa, być z Nim, karmić się przy Jego stole, Jego słowami życia wiecznego” (Papież Franciszek, Anioł Pański, 23 sierpnia 2015 roku). Pozwólmy Mu dziś mówić do nas w Jego Słowie. Jego Słowo jest zawsze pełne miłości i przemienia nas: „powiedz tylko jedno słowo”, jak powiedział rzymski setnik. Tylko jedno! Miał słowo dla Mateusza przy stole; jedno dla Zacheusza, który wspiął się na sykomorę; jedno dla Piotra, Jakuba i Jana nad jeziorem; jedno dla Marii Magdaleny przy grobie... On ma jedno także dla nas. Pozwólmy Mu mówić do naszych serc, trwajmy w Jego Słowie i w Nim pokładajmy całą naszą nadzieję.

Osobista modlitwa

Osobista modlitwa w ciszy

Pieśń

Wspólna modlitwa

K./ Ty, którego znaleźli i kontemplowali pasterze oraz mędrcy w Betlejem...

W./ Pozwól mi znaleźć Ciebie w moim życiu, Panie. (por. Mt 2, 11)

K./ Ty, który ukazałeś swoją chwałę na Górze Tabor...

W./ Spraw Panie, żebym cieszył się każdym dniem. (por. Mt 17, 1-7)

K./ Ty, który powołałeś swoich uczniów nad brzegiem jeziora...

W./ Pozwól mi usłyszeć Twoje wołanie, Panie. (por. Mt 4, 18-22)

K./ Ty, który widziałeś pragnienie Zacheusza do zobaczenia Ciebie...

W./ Pozwól, że ofiaruję Ci moje wysiłki, Panie. (por. Łk 19, 1-10)

K./ Ty, który dotykając głuchych, okazywałeś im swoją bliskość...

W./ Pozwól mi przyjąć Twoje Słowo. (por. Mk 7, 33)

K./ Ty, który zmieniłeś horyzont życia Mateusza...

W./ Nadaj mojemu życiu sens, Panie. (por. Mt 9, 9-13)

K./ Ty, który zwracając się do Łazarza, przywróciłeś go do życia...

W./ Wzmocnij mój zapał i pragnienie świętości, Panie. (por. J 11, 1-44)

K./ Ty, który w drodze do Emaus tłumacząc Pisma swoim uczniom, przemieniałeś ich smutek w radość...

W./ Rozpal w nas miłość do Twojego Słowa i pewność, że jesteś z nami na ścieżkach naszego życia. (por. Łk 24, 13-35)

Pieśń

Ojciec nasz

K./ Dziękujemy Ci Panie, bo zawsze jesteś blisko nas, szczególnie w Eucharystii i w Twoim Słowie. Ty jesteś Słowem Życia Wiecznego, do Ciebie chcemy się zawsze zwracać i przyjmować Cię do naszych serc z wiarą oraz prostotą, aby z entuzjazmem dzielić się Tobą z innymi, żyć Twoim Słowem w życiu codziennym i odważnie głosić Ewangelię. Z dziecięcą ufnością i słowami, których Ty nas nauczyłeś ośmielamy się mówić:
Ojciec nasz...

Błogosławieństwo

Po zakończeniu adoracji kapłan lub diakon podchodzi do ołtarza; Śpiewa się Tantum ergo lub inną odpowiednią pieśń. W trakcie pieśni celebrans klęcząc okadza Najświętszy Sakrament. Potem wstaje i mówi:

Módlmy się

Boże, Ty w Najświętszym Sakramencie zostawiłeś nam pamiątkę swej męki, * daj nam taką czią otaczać święte tajemnice Ciała i Krwi Twojej, * abyśmy nieustannie doznawali owoców Twego odkupienia. Który żyjesz i królujesz na wieki wieków.

W./ Amen.

Po odmówieniu modlitwy kapłan lub diakon zakłada biały welon, bierze monstrancję i w ciszy czyni nad ludem znak krzyża Najświętszym Sakramentem.

Dziękczynienie

Jeśli uzna się to za stosowne, po błogosławieństwie eucharystycznym można, zgodnie z miejscowymi zwyczajami wypowiedzieć następującą aklamację:

Niech Bóg będzie błogosławiony.

Błogosławione niech będzie jego święte imię.

Błogosławiony niech będzie Jezus Chrystus, prawdziwy Bóg i prawdziwy Człowiek.

Błogosławione niech będzie imię Jezus.

Błogosławione niech będzie Jego Najświętsze Serce.

Błogosławiona niech będzie Jego najdroższa Krew.

Błogosławiony niech będzie Jezus w Najświętszym Sakramencie Ołtarza.

Błogosławiony niech będzie Paraklet – Duch Święty.

Błogosławiona niech będzie Najświętsza Maryja – Matka Boża.

Błogosławione niech będzie Jej święte i niepokalane poczęcie.

Błogosławione niech będzie chwalebne narodzenie Pańskie.

Błogosławione niech będzie imię Maryi, Dziewicy i Matki.

Błogosławiony niech będzie Święty Józef, Oblubieniec Najświętszej Dziewicy.

Błogosławiony niech będzie Bóg w swoich aniołach i świętych.

Po zakończeniu błogosławieństwa kapłan lub diakon, który udzielił błogosławieństwa, umieszcza Najświętszy Sakrament z powrotem w tabernakulum i przyklęka.

SCHEMAT CELEBRACJI EUCHARYSTYCZNEJ

Oto niektóre proponowane sugestie liturgiczne dotyczące celebracji Mszy Świętej, jednak według uznania oraz zgody miejscowego biskupa i proboszcza, można wprowadzić inne momenty, które podkreślą znaczenie Słowa Bożego we wspólnocie – oczywiście zgodnie z obowiązującymi przepisami liturgicznymi dotyczącymi sprawowania Eucharystii.

Ambona zostaje udekorowana, a obok niej umieszczony zostaje zapalony paschał. Obok ołtarza, ambony lub w innym specjalnie przygotowanym miejscu (np. kaplicy) warto umieścić widoczny dla całego zgromadzenia, podwyższony i ozdobny stojak, na którym będzie można umieścić Pismo Święte. Na przygotowanym stoliku warto położyć Biblie, które zostaną przekazane poszczególnym przedstawicielom wspólnoty parafialnej.

Oczywiste jest to, że podczas Mszy przygotowany jest stół Słowa Bożego i Ciała Chrystusa. Ambona przypomina ołtarz, ponieważ Słowo ogłoszone z ambony staje się „ciałem” na ołtarzu. Można słusznie mówić o „dwóch stołach”: Słowa i Eucharystii.

Msza Święta rozpoczyna się zwyczajnie: w miarę możliwości uroczystą procesją z kadzidłem, krzyżem i świecami oraz przyniesionym Ewangeliarzem zgodnie ze zwyczajami Kościoła rzymskiego. Diakon (pod jego nieobecność kapłan) niesie Ewangeliarz w procesji, trzymając nieco uniesiony, jeśli to możliwe, w asyście z zapalonymi dwiema świecami. Po wejściu do prezbiterium Ewangeliarz umieszcza się na ołtarzu pośrodku.

Umieszczony na ołtarzu Ewangeliarz ma wyjątkową wymowę. Na ołtarzu, który symbolizuje Chrystusa umieszcza się zwykle Eucharystię – Najświętszy Sakrament oraz Ewangelię. Ten gest, zarezerwowany dla Tekstu Świętego, pragnie wyrazić wewnętrzne usposobienie wiernych: Słowo Boże przychodzi i zajmuje centralne miejsce w zgromadzeniu liturgicznym.

Po pozdrowieniu zgromadzenia liturgicznego tymi lub podobnymi słowami można wprowadzić wiernych w liturgię dnia:

K./ W tym dniu Kościół obchodzi *Niedzielę Słowa Bożego*, która jest niedzielą „poświęconą celebracji, refleksji oraz krzewieniu Słowa Bożego” (*Aperuit Illis*, 3). Otwórzmy nasze umysły i serca na przyjęcie tego Słowa, „lampy dla naszych kroków i światła na naszej ścieżce” (por. Ps 119, 105). Bóg przez swoje Słowo pragnie się objawić i zamieszkać w naszym życiu. Abyśmy mogli przyjąć Go do naszych serc podczas tej celebracji, uznajmy, że jesteśmy grzeszni i z ufnością przywołujmy Bożego miłosierdzia.

AKTY POKUTY

Następuje akt pokutny, który może być następujący:

K./ Panie, przedwieczne Słowo Boże, które stało się ciałem, zmiłuj się nad nami.

W./ Zmiłuj się nad nami.

K./ Chryste, który przywracasz wzrok niewidomym mocą Twojego słowa, zmiłuj się nad nami.

W./ Zmiłuj się nad nami.

K./ Panie, który uwalniasz nasze życie od niewoli grzechu, zmiłuj się nad nami.

W./ zmiłuj się nad nami.

K./ Niech się zmiłuje nad nami Bóg wszechmogący i odpuściwszy nam grzechy doprowadzi nas do życia wiecznego.

W./ Amen.

Śpiewa się Chwała na wysokości Bogu, po czym rozpoczyna się Liturgia Słowa.

LITURGIA SŁOWA

Ponieważ głoszenie Słowa Bożego nabiera rangi wydarzenia zbawczego, w którym urzeczywistnia się historia zbawienia, dobrze jest zachować najwyższą staranność w jego proklamowaniu. Nie jest to zwykła lektura tekstu. To zapowiedź obecności Boga, który ujawnia swoje zbawcze dzieło. Dlatego lektor jest pierwszym pośrednikiem Słowa Bożego, tym, który pomaga zgromadzeniu liturgicznemu przyjąć i rozważyć orędzie zbawienia, tak aby Słowo Boże wywarło wpływ na życie wiernych.

Lekcjonarz jest księgą liturgiczną, która gromadzi całe Słowo Boże głoszone podczas celebracji eucharystycznej. Lekcjonarz musi być zatem przyzwoity i piękny, zdolny wzbudzić wśród wiernych poczucie obecności Boga, który przemawia do swego ludu. Z tego powodu inne zastępcze pomoce duszpasterskie, takie jak „broszurki”, które powinny być przeznaczone dla wiernych wyłącznie do przygotowania i osobistej medytacji, nie nadają się do głoszenia Słowa Bożego. Sama księga liturgiczna powinna być jakby objawieniem piękna Boga wśród swego ludu.

Następuje Aklamacja przed czytaniem Ewangelii. Turyferariusz i nawikulariusz udają się do miejsca przewodniczenia, aby zasypać kadzidło; następnie udają się z diakonem lub kapłanem, który niesie Ewangeliarz do ambony. Tam diakon lub kapłan dokonuje okadzenia. Początkowe pozdrowienie, a także „Słowa Ewangelii według...” (oraz „Oto Słowo Pańskie”) dobrze byłoby wyśpiewać, aby podkreślić wagę tego, co się czyta. Jeżeli celebracji przewodniczy biskup, na zakończenie proklamacji kapłan lub diakon przynosi biskupowi Ewangeliarz do ucałowania. Następnie biskup udziela ludowi błogosławieństwa Księga Ewangelii. Wierni pozostają w postawie stojącej.

«Gdy w Kościele czyta się Pismo Święte, sam Bóg przemawia do swego ludu, a Chrystus, obecny w swoim słowie, zwiastuje Ewangelię» (*Ogólne Wprowadzenie do Mszału Rzymskiego*, nr 29). Kiedy prezbiter lub diakon zabiera Ewangeliarz z ołtarza, oznacza to, że czytane później słowa nie są słowami prezbitera lub diakona, ale samego Jezusa, Pana historii i Kościoła. Szczególną uwagę należy zwrócić na proklamację Ewangelii, dlatego najlepiej poprzedzać ją okadzeniem.

INTRONIZACJA KSIĘGI SŁOWA BOŻEGO

Na zakończenie proklamowania Ewangelii kapłan lub diakon po ucałowaniu Świętego Tekstu umieszcza otwarty Ewangeliarz na specjalnym stojaku bądź pulpicie. Obok mogą znajdować się świece, kwiaty lub inne stosowne dekoracje.

Następnie może być odczytany komentarz:

Wyeksponowanie Księgi Ewangelii oznacza, że pragniemy stawiać Słowo Boże na pierwszym miejscu w naszym życiu. W ten sposób Słowo Boże staje się latarnią morską naszego istnienia, która oświetla nasze decyzje i inspirowane do działania zgodnie z wolą Boga.

Podczas wielkich soborów powszechnych narodziła się tradycja umieszczania w zaszczytnym miejscu Księgi Ewangelii, aby podkreślić prymat Słowa Bożego, co miało miejsce także na Soborze Watykańskim II.

HOMILIA

WRĘCZENIE BIBLI

Na zakończenie homilii wszystkim obecnym (lub tylko niektórym) można przekazać tekst Biblii (lub jednej z jej ksiąg, np. jednej z Ewangelii). Po krótkiej medytacji w ciszy celebrans mówi:

K./ Umiłowani, Ewangelista Jan przypomina nam, że „to jest życie wieczne: aby znali Ciebie, jedyne prawdziwego Boga, oraz Tego, którego posłałeś, Jezusa Chrystusa” (J 17, 3). My także chcemy poznać Boga, który objawił się poprzez swoje Słowo. Pragniemy zatem przyjąć Słowo, wiedząc, jak ważne jest codzienne jego czytanie, aby żyć w głębszym zjednoczeniu z Chrystusem Jezusem, dlatego teraz kierujemy naszą modlitwą do Boga.

Po krótkiej chwili cichej modlitwy celebrans z rozłożonymi ramionami odmawia:

K./ Ojcze światłości,
chwalimy Cię i błogosławimy
za wszystkie znaki Twojej miłości.
Sprawiłeś, że te Twoje dzieci narodziły się na nowo
przez wodę i Ducha Świętego
w łonie Matki Kościoła
a teraz wzywasz ich, aby słuchali i głosili Słowo, które zbawia.

Jezu Chryste, Przedwieczne Słowo, które stało się ciałem,
prowadź ich do poznania tajemnicy
ukrytej przed mądrymi i roztroprnymi,
a objawionej prostaczkom.

Niech otworzą swoje serca
na zrozumienie znaczenia Pisma Świętego.
Czytając Święte Teksty
niech staną się żywymi świadkami Ewangelii.

Niech Maryja, Stolica Mądrości,
która po raz pierwszy powitała w swoim macierzyńskim łonie
Słowo, które stało się Ciałem oręduje za nimi.

Duch Święty niech da każdemu z nas
łaskę współpracy w głoszeniu Twojego Słowa i chwały Twojego imienia,
w prostocie i radości.
Przez Chrystusa Pana naszego.
W./ Amen.

Kapłan podchodzi do stołu, na którym przygotowane są Biblie do przekazania, bierze je i rozdaje wiernym.
Podając, mówi:

C./ Przyjmij Pismo Święte, czytaj, głos i z radością dawaj świadectwo o Słowie Bożym.
W./ Amen.

Po zakończeniu wręczania Biblii Mszę Świętą kontynuuje się wraz z wyznaniem wiary i modlitwą wiernych.

Przekazanie Biblii wiernym staje się aktem zawierzenia, w którym Słowo Boże oddaje się w ręce ludzi, którzy odtąd są odpowiedzialni za jego przyjęcie i przekazywanie. Aby je przekazywać, trzeba je najpierw otrzymać. Będzie zatem „próżnym głosicielem Słowa Bożego na zewnątrz, kto nie słucha go wewnątrz” (św. Augustyn, Serm. 179, 1).

MODLITWA WIERNYCH

Można wykorzystać następującą modlitwę wiernych, modyfikując ją stosownie do potrzeb wspólnoty:

K./ Drodzy bracia i siostry, zgromadzeni, aby sprawować tajemnice naszego odkupienia, prosimy Boga wszechmogącego, aby przez Jego Słowo odnowiła się nasza droga do świętości. Módlmy się wspólnie:

1. Za Papieża, biskupów i kapłanów, aby z każdym dniem coraz bardziej kochali Słowo Boże i głęboko je rozważając, z radością dzielili się nim z powierzonymi im osobami. *Ciebie prosimy. Wysłuchaj nas Panie.*
2. Za lektorów i katechistów, zwłaszcza tych, którzy dzisiaj przyjęli swoją posługę, aby każdego dnia pogłębiając Słowo Boże, umacniali swoją wiarę i głosili ją świadcząc własnym życiem. *Ciebie prosimy. Wysłuchaj nas Panie.*
3. Za rodziców, aby oświeceni i umocnieni Słowem Bożym, z mądrością wychowywali swoje dzieci, przekazując im wiarę w Chrystusa. *Ciebie prosimy. Wysłuchaj nas Panie.*
4. Za całą wspólnotę chrześcijańską, zgromadzoną na słuchaniu Słowa Bożego, aby wzrastała w jedności i dawała autentyczne świadectwo Bożej miłości. *Ciebie prosimy. Wysłuchaj nas Panie.*
5. Za Kościół wezwany do zjednoczenia w Chrystusie, aby słuchając Pisma Świętego, potrafił odkryć drogę do osiągnięcia autentycznej i trwałej jedności. *Ciebie prosimy. Wysłuchaj nas Panie.*
6. Za każdego z nas, abyśmy otwierali nasze serca na Słowo Boże i w ten sposób codziennie, wspólnie pracowali na rzecz budowania pokoju. *Ciebie prosimy. Wysłuchaj nas Panie.*

K./ Wysłuchaj miłosierny Ojcze tych modlitw, które z wiarą kierujemy do Ciebie przez Twojego Syna, Słowo, które stało się ciałem, które żyje i króluje na wieki wieków. Amen

Następnie celebracja Mszy Świętej jak zwykle.

UROCZYSTE BŁOGOSŁAWIEŃSTWO

Kapłan wyciągając ręce mówi:

K./ Boże, który w Chrystusie objawiłeś swoją prawdę i swoją miłość, uczyni nas apostołami Ewangelii i świadkami Twojej miłości w świecie.

W./ Amen.

K./ Panie Jezu, który obiecałeś swojemu Kościołowi być obecnym, aż do końca wieków, bądź z nami prowadząc nasze kroki do świętości.

W./ Amen.

K./ Niech Duch Święty spocznie na nas, kroczących po ulicach świata, abyśmy ewangelizowali ubogich i uzdrawiali zranione serca.

W./ Amen.

Kapłan błogosławi wszystkich obecnych, mówiąc:

K./ Niech was błogosławi Bóg wszechmogący, Ojciec i Syn, † i Duch Święty .

W./ Amen.

POKŁADAM UFNOŚĆ W TWOIM SŁOWIE

(PS 119,74)

26 stycznia 2025

DYKASTERIA DO SPRAW EWANGELIZACJI

SEKCJA PODSTAWOWYCH ZAGADNIEŃ
EWANGELIZACJI W ŚWIECIE

WWW.EVANGELIZATIO.VA

